

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ADAM FOULDS

*Labirintul
însuflețit*

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PROLOG: CAPĂTUL LUMII

Fuseșe trimis să culeagă din pădure lemn de foc, bețe și ramuri smulse de furtună. Ieși din casă, iar lumina zilei îl întâmpină cu toate detaliile lumii de afară, cu o mierlă certăreață cuibărită în mărul de lângă casă.

Mergând înspre pădure, ogorul se întrevedea în depărtare. Unduiri ale ierbii galbene conturau briza. Se întindea prin singurătăți necunoscute.

Era un băiat de la sat, care știa câteva lucruri sigure. El credea că marginea lumii era la o zi distanță de mers pe jos, unde cerul care naște nori atingea pământul la orizont. Credea că atunci când urma să ajungă acolo ar fi găsit o groapă adâncă în care ar fi putut să vadă secretele lumii. Știa și că putea vedea văzduhul în apă, un băiat în genunchi holbându-se la suprafață mișcătoare și grea a bălților nisipoase sau la un izvor de suprafață curgând peste pietre.

Porni la drum, înspre mireasma galbenă întinsă. Putea aduna lemnele la întoarcere.

În puțin timp ajunse mai departe de sat decât fuseșe vreodată, cel mai departe de coliba lui rezistentă și familiară. Merse mai departe decât putea să își amintească, într-o lume în care nicio pasăre și nicio floare nu știau de el, pe unde umbra lui nu mai fuseșe vreodată.

Deveni confuz. Începu să creadă că soarele strălucea într-o altă parte a cerului. Nu i se făcu încă frică: soarele lumina

Respect pentru natură

minuni într-o nouă zonă care îl fascina. Se întrebă însă oare de ce lumea veche nu se sfârșise, de ce orizontul nu venise mai aproape.

Merse și merse, și înainte să conștientizeze că dimineața trecuse, lumina începu să se îngroașe. Molile zburau între tufișuri. Broaștele se agitau de-a lungul urmelor de iepuri și șoareci chițăiau pe înțelesul lor. Deasupra tremurau primele stele palide.

Era ora spiritelor treze. Acum îi era frică.

Se grăbi cu o inimă panicată și găsi în spatele lui mai multe poteci. Din fericire, reuși să aleagă la întâmplare poteca bună. Pe măsură ce întunericul se adâncea, adunându-se mai întâi în tufișuri și copaci, apoi scurgându-se din ele, băiatul descoperi că se apropria de satul lui. Cel puțin semăna cu satul lui, dar cumva distanța îl făcu nesigur pe el. Arăta la fel. Sigur era același sat, dar cumva nu părea să stea unde trebuia. Chiar și biserică, ridicându-se peste pădure, biserică pe care el o văzu-se în fiecare zi de când se născuse, și aceea părea falsă. Speriat, fugi ca o pasare pierdută și își propulsă trupul ușor înainte, spre ceea ce spera că era casa lui.

Numele lui. Își auzi numele lui. John! John! Jo-ohn! Voci din sat. Putea să vadă numele lor, al tuturor. Alergă, fără să răspundă, către propria lui colibă, simțind un tumult de ușurare pe măsură ce se apropia. În momentul când trecu pragul casei, mama lui țipă și se aruncă înspre el. Brațele ei puternice îl cuprinseră la siguranța sănului ei.

– Am crezut că ai murit. În pădure. Te caută. Credeam că te-o fi trăsnit un... Ah, dar ești acasă.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Toamnă

Înțelegând că nu poate să se întâlnească cu copilul său în următoarele zile, Abigail se întinde pe canapea din living și încearcă să se odihnească. Înțelege că nu poate să se întâlnească cu copilul său în următoarele zile, Abigail se întinde pe canapea din living și încearcă să se odihnească.

Abigail porni cu dreptul la o plimbare, imediat după ce mama ei o aranjă, trăgând și netezind faldurile rochiei. Mama îi șterse nasul cu vârful degetului în timp ce se apleca foindu-și propria rochie și îi repetă mesajul de transmis. Dar cum ieși pe ușă, cu soarele cald printre copaci și cu poteca clară înainte, Abigail nu se putu abține și o luă la fugă.

Ea fugi prin grădină și peste terenurile Casei Fairmead, apoi pe de-a lungul lacului pe unde Simon idiotul azvârlea cu pietre; chiar dacă ea știa că i se spusesese să nu facă asta. El se uită atent după sunetul pașilor ei imediat după ce aruncă o piatră. Nu era nicio cale de scăpare: ochii lor se întâlniră în momentul în care piatra lovi apa, lăsând în urma sa doar undele lente de pe suprafața apei verzi. El zâmbi răutăios către ea, știind că nu urma să fie părât. Ea fugi după colț, pe lângă domnul Stockdale, îngrijitorul, pe care nu îl plăcea. Era mare și strict, și când încerca să se joace cu ea, nu reușea, nu reușea să se joace cum trebuie, iar mâinile lui erau grele. Dar iat-o pe Margaret pe un scaunel, cosând. Îi plăcea de Margaret, de față ei ascuțită ca a unei jucării de lemn, cu ochi mari, limpezi și binevoitori. Era o doamnă liniștită de obicei. Abigail merse către ea și se sprijini de genunchii lui Margaret ca să fie încurjată de atmosfera caldă pentru un moment. Margaret nu spuse nimic, doar o mânghie o dată pe cap în timp ce copilul se uita la trusa ei de cusut. Avea ată în

Respect pentru multe cărți
trei culori: verde pentru dealuri, maro pentru cruce și negru pentru liniile care ieșeau din cruce. Abigail pipăi cu degetul cusăturile negre.

– Iubirea lui Dumnezeu, șopti Margaret. Raze. Înconjură ușor degetul lui Abigail de câteva ori cu ată neagră. Învelește-te în ele.

Abigail zâmbi.

– Ziua bună, spuse ea și o luă din nou la fugă, pe lângă alții care se plimbau acolo. Când îl văzu pe tatăl ei, se grăbi și mai tare.

Matthew Allen lovi cu toporul bușteanul așezat pe butuc. Tăișul intră în lemn, dar bușteanul nu se clinti, aşa că ridică din nou toporul, cu tot cu buștean, și dădu puternic cu el de pământ. Bușteanul se despică în două bucăți care căzură pe iarba.

– O nimica toată, remarcă el. Se opri și încărcă cele două bucăți în roabă, așezând apoi alt buștean pe butuc.

Când o văzu pe Abigail sărind înspre el, dădu toporul pacientului de la azilul de nebuni și o prinse pe fiica lui în brațe.

– Continuă, te rog, tot aşa până când umpli roaba.

Abigail simți căldura corpului lui prin toate straturile de haine. Strâmbă din nas când mustațile lui se apropiară umede de obrazul ei.

– Mama spune să vii acum pentru că vor fi aici urlând.

Allen zâmbi.

– A spus „urlând“ sau „curând“?

Abigail se încruntă.

– Curând.

– Atunci ar fi bine să pornim spre casă.

Abigail își sprijini capul de gâtul lui, învăluită în miroslul cravatei lui, simțind cum picioarele ei se legănau în aer la fiecare pas pe care îl făcea el, de parcă ar fi suită pe un ponei.

Pacienții îl salutară pe tatăl ei înclinându-și capetele sau modificându-și altcumva statura pe măsură ce treceau pe

lângă ei. Simon idiotul, care sigur nu arunca niciodată cu pietre în iaz, salută cu toată mâna.

La ieșirea din casă stătea Hannah, aşteptând, ținându-și coatele ascuțite în mâini și trasând cu vîrful ghetei o linie pe poteca din față ei. Își ridică privirea tocmai când ei se iviră și vorbi de parcă ar fi vrut să se scuze:

– Credeam că trebuie să stau să îi întâmpin, de vreme ce nimeni altcineva nu era aici.

Allen râse.

– Sunt sigur că până și un poet este în stare să sune la ușă. Fiica lui ignoră replica, ținându-și ochii în pământ. Abigail se foia în brațele lui acum că poneiul se oprișe și Allen o aseză cu grijă jos. Fugi imediat la numai câțiva metri ca să ia un băț interesant. Ușa din față se deschise, iar doamna Allen li se alătură.

– Frumoasă vreme, observă ea.

– Nu suntem prea mulți acum? întrebă Hannah. Fratele lui ar putea fi copleșit.

– Amândoi ar putea fi, adăugă tatăl ei. Dar o primire călduroasă din partea familiei nu o să le facă rău.

– Aștept cu voi doar un pic, spuse Eliza Allen. Am treabă, doar că v-am văzut pe toți aici afară, la soare. Oh, uite, ne-a văzut și Dora.

Hannah își întoarse privirea și văzu fața surorii ei în fereastră. Hannah știa că nu avea să vină afară. Nu îi plăceau oamenii extraordinari. Îi plăceau oamenii simpli și se pregătea de nuntă, după care urma să trăiască mereu încurjată de ei. Dora se retrase de la fereastră ca un pește care dispare înapoi în iaz, lăsând geamul opac în urmă.

– Abi, pune jos bățul ăla, o certă mama ei. Si nu îți mai șterge mâinile de șorțuleț. Vino aici. Abigail li se alătură puțin rușinată și îi permise mamei să îi curețe palmele cu o batistă. Unde este Fulton? îl întrebă Eliza pe soțul ei.

Respect pentru oameni și cărti

– Este prins cu treabă, sunt sigur. Nu trebuie să stăm toți aliniați aici. Nu ne face nimeni portretul.

Nu aşa își imaginase Hannah întâlnirea. Nu cu toată familia în jurul ei, nu la început, și oricum ea ar fi apărut doar la momentul potrivit, sau cel puțin ar fi putut să își disimuleze vigilența inițială. Ar fi putut fi o fată drăguță la 17 ani, o zână a pădurii chiar, solitară și atrăgătoare, descoperită în cutreierările sale. Ea se uita pierdută în zare: poteca se răsucea puternic la dreapta în locul unde pădurea ascundea privirii partea de jos a dealului. Printre copaci, ea îi simți apropiindu-se, ceva se aprobia. Cine putea să evalueze importanța acelui ceva? Trebuia să încerce să își liniștească așteptările; cu siguranță nu se puteau realiza. Dar poate. Cu siguranță urma ceva. Ei se aprobiau.

Și apoi chiar se întâmplă. Trăsura din Woodford apăru, cu valize legate de acoperiș, cu cai care înaintau alene pe deal, cu birjarul lovindu-le spinările late cu un bici. Repede, sperând că nimeni nu o vedea, Hannah își ciupi obrajii, să prindă culoare. Doamna Allen o ridică pe Abigail pe șoldul ei. Matthew Allen își netezi mustațile cu ambele mâini, își trase vesta în jos și își înfoie cravata.

Pe măsură ce trăsura încetini lângă ei, birjarul îi salută atingându-și borul pălăriei. Matthew Allen făcu un pas în față și deschise ușa.

– Domnilor Tennyson, spuse el în vocea lui joasă, profesională. Bine ați venit la High Beach.

Se auzi o tuse și un „mulțumesc“ din interiorul umbrit în care se foiau picioare lungi.

Hannah se aprobie de mama ei atunci când cei doi frați ieșiră din trăsură. Ce doi Tennyson erau înalți, cu barba rasă șiizar de asemănători. Le salutară pe cele trei femei cu plecăciuni politicoase. Hannah voi să spună ceva, dar se opri. O auzi pe mama ei zicând:

Unul dintre frații Tennyson murmură un răspuns în timp ce amândoi stătură pe loc, clipind, legănându-se de pe un picior pe altul după înghesuiala din trăsură. Amândoi începură să își aprindă pipele.

Valizele lor furădezlegate și coborâte de doctorul Allen și de unul dintre frații Tennyson. Ambii erau chipeși, unul cu un fizic poate mai sensibil decât celălalt – oare poet sau melancolic? Hannah aștepta ca unul din ei să vorbească mai mult. Voia cu disperare să știe de care din ei să se atașeze mai mult.

John sе trezi complet amorțit pe o parte. Își atinse fața cu una din mâini și simți crusta aspră a gerului și a zăpezii înghețate, dar nu avea ce să dea la o parte. Ori nu era afară, ori vremea era călduroasă. Simțea că aerul nu se mișca deasupra lui, nu era nicio adiere. Era înăuntru, într-o cameră închisă.

Își ținu ochii închiși, plutind în propriul lui întuneric interior, așteptând să amâne revelația camerei în care se afla, deși deja știa. Dar poate că nu era chiar acolo, poate era camera bună, unde Patty deja era trează, ocupându-se de copii.

Își deschise ochii încet și văzu o cameră gri și întunecată. Bruma imaginată din cerul lui era o rămășiță de acum câțiva ani când dormise afară, nu o atingere reală a lumii, nu era acasă. Văzu o fereastră, luminând încet în soarele umed de toamnă. Dădea înspre doi copaci cocoșați de sticla văluoasă.

Dedesubt, putea auzi alți pacienți și vocea pițigăiată a doamnei Allen. Avea să vină să îl trezească în curând ca să meargă cu ea prin grădină până la casa doctorului pentru micul dejun, ca recompensă pentru că fusese liniștit.

El dădu pătura la o parte și atinse cu picioarele goale podeaua curată. Se ridică în picioare și imediat vră să se culce

John întinse unul gros pe pâinea lui și luă o mușcătură. Cei care erau considerați apți primeau tacâmuri ca să își taie și să mănânce singuri carne, inclusiv Charles Seymour, aristocratul care nu era deloc nebun. Binevoie să li se alăture dimineața aceea. Doctorul îl prezenta nou-venitului de parcă s-ar fi lăudat cu un câine de rasă valoros. Se discuta că nimeri curi politicoase, mai ales despre Cambridge, acea lume norocoasă și neștiută în timp ce John nu zise nimic. Masa deveni tăcută. George Laidlaw vorbea cu el însuși, aproape în surdină, iar buzele lui fluturau cu calculele lui fanteziste privind datoriiile de stat. Fulton Allen mâncă avid cu apetitul unui Tânăr, adunând sosul pe o bucătă de pâine înfiptă în furculiță. Margaret mâncă bucăți mici, în liniște. Hannah Allen se tot uita la nou-venit, Septimus Tennyson, al cărui cap tremura și ai cărui ochi păreau prea sensibili ca să stăruie prea mult cu privirea pe ceva, retrăgându-se imediat asemenea ochilor căutători ai unui melc. Era înalt și palid. De ce nu se uita, în schimb, Hannah la John? El își linse unul fin dintre dinți și mai degrabă ar fi mâncat-o pe ea, creatură drăguță și palidă. Se întrebă oare ce gust avea ea în cuibul dintre picioarele ei. I-ar fi plăcut să îi vadă obrajii aprinși și să îi audă respirația speriată. Doctorul le zâmbi tuturor între îmbucături.

– Avem cu toții destule lucruri de făcut azi? George, tu vei lucra la grădina de verdețuri, nu-i aşa?

John se lăfăia în căldura căzii de baie, mânghindu-și abdomenul alb. Își apăsa burta cu degetele, formând cute de aluat moale. Dedesubt, penisul lui se ivi din apă, cu capul gădilat de aerul rece. Se lăsa pe spate, cu apa străcurându-i-se pe lângă urechi și își lăsa brațele să plutească. Rămase atât de nemîșcat încât își putu auzi bătăile inimii împingând o mică forță în tot corpul său.

– Cinci minte, domnule Clare.

Peter Wilkins era un îngrijitor bătrân. Fața lui grea era împrăștiată și trasă în jos. Pleoapele inferioare ale ochilor lui apoși atârnau atât de mult încât dezvăluiau aproape cinci centimetri de roșeață, asemenea unei haine vechi căreia i se desfăceau cusăturile. Își făcuse normă de legări, îmbăieri, certuri și acum își asumase datoria de pază la poartă. Nu spusese niciodată că aşa își înțelegea el treaba în ultima vreme în caz că cineva se întâmpla să îl contrazică, impunându-i sarcinile lui obișnuite. De fapt, în fiecare dimineață mergea hotărât, dar nici prea repe-de, nici prea încet, spre poarta de sub copaci și stătea acolo.

Fața lui era atât de detaliată, atât de plină de personalitate, că John descoperi că orice întâlnire cu el era ca un mic eveniment, cum ar fi o cină. John îi mulțumi lui Wilkins cu o ridicare de pălărie și fu lăsat să plece la munca lui.

El păși în ritmul unui muncitor, la deal, către grădina amiralului, încălzindu-și mușchii și punându-i în mișcare. Începu să fluiere o melodie, *Leagă o batistă galbenă*, una dintre cântecele acelea pe care le transcrisește cu ani în urmă de la țigani și bărbați întâlniți pe drumuri, pentru un volum pe care nimeni nu l-ar fi publicat, care murise pe un birou îngrămădit din Londra. Așa sfărșea viața reală a oamenilor, insultată și ignorată. Cântă cu voce tare *Anturajul bun de aici m-a ruinat, m-a ruinat de-a dreptul*, apoi se opri: resimți cuvintele prea puternic și simplificarea sinelui în cuvintele altora i se păru constrângătoare, mai ales când avea atâtea cuvinte proprii. În același timp, el văzu doi brichetatori de cărbune pe drumul din față, cu umerii rotunjiți și murdari, cu fețele înnegrite și lipsite de trăsături. Își înclină pălăria și se ascunse sub borul ei în timp ce trecuă pe lângă el, apoi se întrebă dacă acest gest îi convinse mai mult sau mai puțin că el era unul dintre nebunii de pe acolo.

Respect p După ce trecură, se uită din nou înspre pădure. Nu foarte multă agitație. Zgomot de aripi. Ceață între copacii strâmbi.

În timp ce lucra la grădina amiralului, i se alătură un prihor. Săgetă înainte ca să afâneze pământul pe care îl întoarse, privindu-l, aşteptând, sigur pe piciorușele lui subțiri. John văzu un vierme pe lângă cuțitul lui de grădină, și îl aruncă înspre pasăre. Prihorul zbură, se întoarse și apoi se avântă spre vierme.

Privind, aflându-se acolo, în timp, lumea i se dezvăluia din nou în tacere, venind spre el. Respira încet în jurul lui atmosfera sa: vulnerabilă, benignă, plină de secrete, secretele lui. Un lucru pierdut se întorcea. Cum îl aşteptase în eternitate și aproape că îl cunoștea. Știuse și cântase asta toată viața lui. Această conștientizare, în miezul suferinței și absenței lui nemotivate, ii umplu ochii cu lacrimi calde.

Prea sensibil – știa asta. Emotiv și ușor de impresionat. Își șterse lacrimile cu mânecca și se întoarse la treabă, în ritmul ușor și cu greutatea care îi străbatea brațele. O prescripție fără durere. Și era muncă usoară, nici nu se compara cu arderea varului sau treieratul. Săpă într-un bulgăre de argilă de Essex și își aminti fluierul mic pe care tatăl lui îl cioplise pentru el când era copil. Încercase din răsputeri atunci să țină ritmul bătrânului în trilurile redate fără efort, cu mâna arzând, cu cămașa transpirată toată, cu pielea umedă acoperită de praf iritant de grâne. Slab, dar cu voință, așa îl descrisese tatăl lui.

– Bună ziua, John, sau bună dimineată.

Amiralul îl salută, cu o postură țeapănă și demnă. John suspectase dintotdeauna că el se arăta mai drept și cu mai multă demnitate de când ieșise la pensie decât atunci când fusese pe mare. Arăta foarte bine pus la punct, dichisit cu conștiinciozitate, cu rămășițele părului grizonant pornind din coroana capului, cu paltonul lung și albastru fără nicio pată, asemenea unui cal înainte de spectacol. Un bărbat care îl cunoscuse pe Nelson.